

hed i høj Grad paakrævet. Det er meget farligt, at man skal kunne blive spærret inde og torteret, uden at Offentligheden kan komme en til Hjælp, saaledes som man under forældede Retssystemer utvivlsomt har kunnet blive det; men paa den anden Side er en for vidt dreven Offentlighed ogsaa en Fare for den, der bliver inddraget i en kriminel Sag, og det kan være et Spørgsmaal, om ikke det, at se sit Navn og Rygte mishandlet ved Pressens Meddelelser om ens formentlige Meddelagtighed i et kriminel Forhold, for en ærekær Mand kan være nok saa slemt som Blykamrenes Tortur i tidligere Tid. Jeg tror imidlertid, at den Bestemmelse, som nu er vedtaget af det høje Folketing, er forsvarlig, og jeg kan ikke tro, at det kan nytte igen at stille Ændringsforslag til den. Nu tror jeg, at vi skal blive staaende ved det, der er vedtaget. Den tidligere Bestemmelse kunde det konservative Folkeparti have opretholdt, hvis det i begge Ting havde forlangt den opretholdt, thi det var en Overenskomst, som mange med mig vilde have følt sig bundet ved, men efter at det konservative Folkeparti selv har taget Initiativet i det høje Folketing til at forandre Bestemmelsen, tror jeg ikke, at det kan nytte noget, at man nu her forsøger paa at vende tilbage.

De interessante og rigtige Bemærkninger, som det ærede 2det landstingsvalgte Medlem (Godskesen) fremsatte om Spørgsmaalet om Genoptagelse, og til hvilke det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sluttede sig, kan man meget vel komme til at overveje i en nær Fremtid, uden at de behøver at sætte sig Spor i det Lovforslag, som nu foreligger, og som jeg af praktiske Hensyn saa meget maatte ønske hurtigt fremmet. Jeg tvivler nemlig ikke om, at inden lang Tid vil vi igen komme til at drøfte Forslag til Ændringer i Retsplejeloven.

Dette giver mig ogsaa Anledning til den Bemærkning over for det ærede 2det landstingsvalgte Medlem, at jeg ikke tror, at det vil være praktisk nu at optrykke Retsplejeloven med de Ændringer, som her foreligger, saaledes som de forhaabentlig om kort Tid vil være ophøjede til Lov, men at man hellere maa vente, til den nye Retsplejeordning har været i Virksomhed et Aars Tid eller to; thi efterhaanden som man skrider frem i Anvendelsen i Livet af den nye Retsplejeordning, vil man ganske sikkert finde Fejl, som maa rettes, og det er jo en stor Sag at optrykke hele denne store Reformlov. Jeg tror derfor ikke, at vi skal gøre det Gang paa Gang, vi skal hellere

vente til 1922, 1923, 1924 eller maaske 1925 og saa optrykke Lovene med alle de Ændringer, som til den Tid maatte have fundet Sted, thi da tør man haabe, at yderligere Ændringer er uforholdne. Men jeg forstod ogsaa, at det ærede 2det landstingsvalgte Medlem ikke insisterede paa, at Optrykning skulde finde Sted nu, og maaske vil han ogsaa give mig Ret eller delvis Ret i de Betragtninger, jeg her har fremført.

Godskesen: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til en enkelt Bemærkning til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup). Det ærede Medlem sagde, at jeg havde talt om, at hvis man bevilgede, helt eller delvis, det Andragende, der er fremkommet fra Underretssagførerne, vilde man paaføre Overretssagførerne en Konkurrence, og det skulde jeg have udtalt Ængstelse for. Det ærede Medlem tager i saa Henseende ganske fejl. Jeg har ikke med Hensyn til den Sag talt et eneste Ord om Konkurrence. Jeg har nævnt, at der var fremkommet et Ønske saadan og saadan fra Underretssagførerne, jeg har nævnt, at Retsplejeudvalget havde udtalt sig derimod, og endelig har jeg nævnt det Kompromis, som var blevet vedtaget i Folketinget. Derefter har jeg udtalt Haab om, at man ved Forhandling i Udvalget skulde komme til en Ordning, som kunde tilfredsstille alle. Men jeg har ikke udtalt mig om Realiteten med Hensyn til den Sag. Nej, det, som det ærede Medlem tager fejl af, er mine Udtalelser med Hensyn til de danske Juristers Beskikkelse som Politimestre. Der fremhævede jeg, at det, som var Betænkkeligheden ved at indrømme, at de danske Jurister kunde blive Politimestre, var, at man derved paaførte de Mennesker, som har den fuldstændige juridiske Eksamen, en Konkurrence. Naar man giver ogsaa danske Jurister Adgang til disse Embeder, er det klart, at Adgangen bliver formindsket for de Mænd, som i Forvejen har uddannet sig til disse Embeder og har haft Forventning om, at de vilde blive dem forbeholdt. Men jeg fremhævede for øvrigt, at jeg, efter at vi havde faaet den højtærede Justitsministers Ord for, at nu var Forholdene saa vanskelige, at man ikke blot kunde forsørge de juridiske Kandidater, men at man trængte til flere, vilde acceptere denne Stilling og gaa ind paa Forslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.